

РЕШЕНИЕ

№ 41572

гр. София, 11.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8550** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК) и чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с §2 от ДР на ДОПК.

Образувано е по жалба на С. Д. Ч. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], бл. № 628, вх. Г, ет. 3, ап. 69 против Ревизионен акт (РА) № Р-22221922003131-091-001 от 21.03.2023 г, издаден от М. И. Д., на длъжност началник сектор - възложил ревизията и С. Д. Ц. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, органи по приходите в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – В. Т., мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ (ДОДОП) – [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите (ЦУ на НАП), с който ревизионен акт е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. в размер на 90 189.98 лева, ведно с лихви за забава в размер на 41 504.95 лева.

В сезиращата съда жалба са изложени доводи, че обжалваният ревизионен акт е немотивиран, незаконосъобразен и спрямо жалбоподателя не са налице предпоставките, предвидени в чл. 19, ал. 1 от ДОПК, които позволяват да бъде ангажирана отговорността му за задълженията на търговско дружество „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД. Претендира се нищожност на РА като издаден

при липсваща времева и териториална компетентност на органите по приходите. На следващо място се твърди, че ревизията не е възложена за периода, в който е налице невъзможност задълженията да бъдат събрани, а за периода, в който е възникнало задължението на дружеството. На третото място са изложени подробни аргументи за липсата на наличието на всяка една от предпоставките обуславящи възникването на отговорността по чл. 19 от ДОПК като към момента на издаване на ревизионният акт - 28.09.2020г., жалбоподателя не е бил изпълнявал функцията на управител, също така от органите по приходите не е установено той да е извършил действия за укриване на факти, които имат отношение към събирането на данъчните задължения на дружеството, както и причинно следствената връзка между поведението му и невъзможността за събирането на публични вземания, както и на последно място недоказаност на невъзможността за събирането им. Моли съда да отмени ревизионният акт. Претендира присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят С. Д. Ч., редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът по жалбата – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител по делото – юр.к. И. с приложено по делото пълномощно, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да потвърди ревизионния акт като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата и законосъобразността на ревизионния акт.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221922003131-020-001 от 23.06.2022 г. издадена от М. И. Д. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., с която е възложено извършването на ревизия на С. Д. Ч. с ЕГН [ЕГН] за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК в качеството му на управител на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за задължения на дружеството за данък върху добавената стойност за данъчните периоди от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. Състава на ревизиращия екип бил определен от С. Д. Ц. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията и Д. С. Н. на длъжност старши инспектор по приходите, със срок за изпълнение до три месеца от връчване на заповедта. ЗВР е връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 05.07.2022 г., чрез активирането на електронна препратка към съобщение, изпратено на имейл: [електронна поща].

По реда на чл. 113, ал. 3, във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, срокът за извършаване на ревизията е удължен със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия № Р-22221922003131-020-002 от 05.10.2022 г., като органът възложил ревизията – М. Д. - началник сектор „Ревизии“ е определила нов срок за завършване на ревизията до 07.11.2022 г. На 04.11.2022 г. Заповедта за изменение на заповед за възлагане на ревизия от 05.10.2022 г. е изменена с нова ЗИЗВР № Р-22221922003131-020-003 и на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл.

113, ал. 3 и чл. 114, ал. 1 от ДОПК, е определен нов срок за извършване на ревизията до 05.12.2022 г. Заповедта е връчена по електронен път на 21.02.2023 г.

Всички цитирани заповеди са издадени от М. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., оправомощена като компетентен орган на основание чл. 10, ал. 9 от Закона за националната агенция за приходите (ЗНАП) със Заповед № 3-ЦУ-1153 от 05.05.2022 г., във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК - Заповед № РД-01-245 от 05.05.2022 г. на директора на ТД на НАП, във вр. със Заповед № 3-ЦУ-753 от 05.05.2022 г. издадена от зам. изпълнителен директор на НАП да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Заповедта за възлагане на ревизия и за изменение са издадени в електронен вид и подписани с валиден към датата на полагането му квалифициран електронен подпис от длъжностното лице, посочено като издател в съответното длъжностно качество.

В хода на ревизията са предприети действия по събиране на доказателства, вкл. въз основа на отправени искания за представяне на документи и писмени обяснения от данъчно задълженото лице и от трети лица; насрещна проверка на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], приключила с Протокол за извършена насрещна проверка № П-22221922137851-141-001 от 15.09.2022 г. Изискани са разпечатки от движението по банковите сметки на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], засягаща наличностите и операциите по сметките и влоговете открити/закрити, движението и остатъците по тях, договори за предоставени кредити и заеми и други финансираня за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г., наложени са ПОМ, присъединени са доказателства и извършени са справки. Извършените процесуални действия и събраните в хода на производството доказателства, са подробно описани в ревизионния доклад.

На дружеството „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е била извършена ревизия по Закона за данък върху добавената стойност за периодите от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. приключила с издаването на РА № Р-22221919008158-091-001 от 28.09.2020 г. като е било установено от ревизиращите органи, че задълженото юридическо лице неправомерно е упражнило право на приспадане данъчен кредит общо в размер на 131 039.99 лв. по фактури за покупки от доставчиците „НЮ ГИФТ“ ЕООД, „ДРАГ БИЛД“ ЕООД, „ЕМ БИ ЕМ 84“ ЕООД, „НЮ СТРОЙ КЪМПАНИ“ ЕООД, „ТЕДАН ТРАНС“ ЕООД, „НЮСТРОЙ ВЙЖЪН“ ЕООД, „ХОЛО СТРОЙ ГРУП“ ЕООД, „ТОВЕР ГРУП“ ЕООД, „СТРОЙ БИЛД КЪМПАНИ“ ЕООД, „ГРЕКО ПРОДУКТС“ ЕООД, „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД и „СТУДИО И ДИЗАЙН МД“ ЕООД. Задълженията в хода на извършената ревизия били във връзка с непризнато право на данъчен кредит по фактури за покупки, за които е било установено, че не са налице реално осъществени доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС от контрагенти на задълженото лице. От органите по приходите е било установено, че отразените в дневник покупки фактури за покупки от горепосочените дружества, за ревизирия период, не отразяват обективната действителност, т. е. не са налице реално извършени доставки на стоки/услуги и приели, че този факт е нямало как да не е известен на „ПРО РЕКЛАМА“ ООД, с оглед на това, че същото е получило само данъчен документ, но не и стоки/услуги от тези дружества, и изложили, че при наличие на документ, без да налице реално осъществена доставка, то този документ е с невярно съдържание. За издаването и използването от страна на получателя на фактура с невярно съдържание, с цел упражняване право на данъчен кредит данъчните органи изразили становище, че това може да се счита за част от данъчна измама, съгласно константната практика на СЕО. В обобщение било констатирано, че нямало извършени доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, нямало данни претендираните доставки да са използвани за целите на извършени последващи облагаеми доставки и за задълженото лице

„ПРО РЕКЛАМА“ ООД не е било налице право на данъчен кредит по претендираните доставки като на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6, чл. 9, чл. 25, ал. 1, ал. 2 и чл. 71, т. 1 от ЗДДС, не е било признато право на данъчен кредит в общ размер на 131 039.99 лв. Установените задължения за Данък върху добавената стойност за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. били в общ размер 128 855.06 лв. Ревизионният акт е бил връчен на 17.12.2020 г. по реда на чл. 32 от ДОПК.

При ревизията за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК ревизиращите органи констатирали, че „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД е дружество, което има непогасени публични задължения за данъци в указания срок. Установили, че от публичните изпълнители към НАП, са предприети действия за събиране на невнесените от главното задължено лице задължения за данъци като е било образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. на 12.03.2021 г. за публични задължения на дружеството с общ размер на дълга към 17.03.2021 г. - 199 620.78 лв., от които главница 132 363.81 лв., лихва 67 256.97 лв. Дългът е бил формиран предимно от дължими и неплатени задължения, за данък върху добавената стойност, определени с РА № Р-22221919008158-091-001 от 28.09.2020 г. като в хода на обезпечителното производство е била установена несъбираемост на задължения на дружеството.

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал.1 от ДОПК с изх. № С-220022-023-0002819 от 13.10.2022 г. във връзка с ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221922003131-020-002 от 05.10.2022 г. на С. Д. Ч. за обезпечаване на публично вземане в очакван размер 195 416.34 лв. били наложени следните обезпечителни мерки:

1. Възбрана върху недвижими имоти:

- 1/6 идеална част от апартамент № 1 в [населено място], район „К. село“ [улица], ет. 1, ап. 1 с площ 62,51 кв.м.

- 1/6 идеална част от апартамент № 8 в [населено място], район „К. село“ ул. „Проф. д-р Дим. А.“ № 14, ет. 4, ап. 8 с площ 84,45 кв.м.

2. Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в: „Първа инвестиционна банка“ ЕАД, „Изипей“ АД и „Пейнетикс“ АД за сумата от 163 055.69 лв.

В хода на проверката на ревизираното лице е било връчено ИПДПОЗЛ № П-22221922137851-040-001, връчено на 05.08.2022 г., с което са изискани обяснения за дейността на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за ревизирания период, източници на финансиране на дейността на дружеството, договори и счетоводни документи за отчитане на паричните средства, справки за съответните парични потоци и банкови и счетоводни документи за извършени вноски и плащания от С. Д. Ч.. Изискани са и договори, анекси, нотариални актове и др. и обяснения относно извършвани разпоредителни сделки от ЗЛ с имущество на дружеството за периода 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г., тяхното счетоводно отразяване, както и извлечения на разкритите банкови сметки на дружеството за ревизираните периоди. Предоставени били писмени обяснения, в които било отразено, че контакт с клиентите на дружеството и подписването на прилежащите документи се е

осъществявал от С. Ч., както и оперирането с банковите сметки и касата на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД и подписването на прилежащите документи се осъществявало от него, но той нямал документи свързани „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД, тъй като те са били предоставени на настоящият собственик и управител – К. М. Х..

От органите по приходите било отправено и искане за представяне на информация от трети лица с № Р-22221922003131-041-001 от 28.09.2022 г. до К. М. Х. за определяне размера на извършени вноски и плащания от Ч. в касата и по банковите сметки на дружеството като била изискана банкова, счетоводна и търговска документация на дружество. Документи не са били предоставени, както и изисканата подписана декларация за разкриване на банкова тайна.

Изготвено е било и Искане за разкриване на банкова тайна по сметките и наличностите на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД до Софийски районен съд, като с Решение № 12424 от 08.11.2022 г. е било уважено искането. От „Обединена българска банка“ АД и „Централна кооперативна банка“ АД са изискани и приложени разпечатки от движението по банковите сметки на дружеството засягаща наличностите и операциите по сметките и влоговете открити /закрити, движението и остатъците по тях, договори за предоставени кредити и заеми и други финансираня за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. При анализа на представените от „ОББ“ АД извлечения за ревизирания период са установени превеждани суми по банковата сметка на С. Д. Ч. като физическо лице общо в размер на 62 9677.68 лв.

Въз основа на извършената ревизия и на основание чл. 117 от ДОПК, от определения със ЗВР ревизиращ екип – С. Д. Ц. - ръководител на ревизията и Д. С. Н. – старши инспектор по приходите е съставен Ревизионен доклад № Р-22221922003131-092-001 от 19.12.2022 г. С Ревизионния доклад, в резултат на извършените действия, направените констатации и изводи, ревизиращият екип установили основания за вменяване отговорност за задължения за данъци по чл. 19, ал. 1 от ДОПК като предложили, по отношение на ревизираното лице С. Д. Ч. с ЕГН [ЕГН], в качеството му на управител на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД да бъде установена отговорност по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на дружеството за данък върху добавената стойност за данъчни период от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. и съответните лихви в общ размер на 131 694.93 лв.

По отношение на вменените задължения, били направени констатации, въз основа на които е прието, че отговорността на С. Д. Ч. следва да бъде ангажирана в посочения размер, поради това, че в качеството си на управител е укрил факти и обстоятелства относно реалният размер на дължимите ДДС и приходи за съответните периоди, които е било длъжно да обяви пред органите по приходите съгл. чл. 125, ал. 1 от ЗДДС. Ревизионният доклад е издаден чрез ИС „Контрол“ като електронен документ и е подписан с електронни подписи от С. Ц. и Д. Н., като доказателства за датата и начина на подписване и такива за удостоверяване валидността на сертификатите към тази дата, са представени по делото. Ревизионният доклад е връчен електронно на ревизираното лице на 21.02.2023 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК за съставения ревизионен доклад не е подадено писмено възражение.

Въз основа на съставения Ревизионен доклад и на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК от М. И. Д. – началник сектор, орган възложил ревизията и С. Д. Ц. - ръководител на ревизията и главен инспектор по приходите е издаден Ревизионен акт № Р-22221922003131-091-001 от 21.03.2023 г., с който по отношение на С. Д. Ч., в

качеството му на управител в „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД е установена отговорност по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД – за довносяне за данък върху добавената стойност за данъчни периоди 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. в размер на 90 189.98 лв. и съответните лихви в размер на 41 504.95, или в общ размер на 131 694.93 лева. С ревизионния акт, след преценка на извършените при ревизията действия и на установените факти и обстоятелства, изцяло са потвърдени констатациите в ревизионния доклад, като са приети направените в РД фактически и правни изводи и предложенията за установяване на задължения по видове и периоди. Органите по приходите приели, че С. Ч. е бил управител и едноличен собственик на капитала, на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за периода от 04.02.2010 г. до 05.08.2020 г. като същият е бил подал ДРСЛ като СОЛ - собственик на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с начало на дейност и осигуряване от м. 04.2010 г. до м. 03.2020 г. В „Справки по чл. 73 за изплатени суми от фирми“ имало данни за получени от ФЛ суми - през 2019 г. получен доход в размер на 50 000.00 лв. от „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД (доходи от дивиденди и ликвидационни дялове в полза на физически лица по чл. 38, ал. 1 от ЗДДФЛ и е бил удържан данък в размер на 2 500.00 лв.) В РА констатирани, че за ревизирувания период С. Ч. е управлявал „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД като е подписвал фактури, договори, споразумения и др. документи във връзка с дейността на дружеството, осъществявал е контакт с клиенти и доставчици, извършвал плащане по доставките. На следващо място приели, че е налице поведение на управителя, изразяващо се в укриване на факти и обстоятелства, които субекта е длъжен по закон да обяви по съответния ред пред орган по приходите като разминаването между декларираното и действителното е укриване. В хода на ревизионно производство за ораните по приходите се установявало, че С. Ч. през ревизираните периоди в качеството си на управител на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупки, в който е бил отразил неполучени доставки на стоки и услуги с право на пълен данъчен кредит от доставчици за периода 01.12.2016 г. - 30.11.2019 г., подробно описани в РД, с оглед на което той е потвърдило неистина и е укривал факти и обстоятелства относно получените и извършени доставки и начислен ДДС, т.е. е укривал факти и обстоятелства относно действителния размер на подлежащия за внасяне в бюджета ДДС като вследствие на това не можели да бъдат събрани задълженията за ДДС и лихви за данъчните периоди. Приели, че е налице и причинно-следствената връзка, защото е установено, че укриването на действителния размер на задълженията е възпрепятствало тяхното събиране, тъй като към момента, в който е следвало да са декларират те, дружеството е осъществявало дейност и е притежавало активи, от които приходната администрация е можела да събере това задължение, а към издаването на РА тези задължения на юридическото лице не можели да бъдат събрани, тъй като дружеството вече не е притежавало никакви активи. Също така при анализа на представените от „Обединена българска банка“ АД извлечения по разплащателната сметка на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 били установени превеждани суми по личната банковата сметка на С. Д. Ч. като физическо лице, общо в размер на 629 677.68 лв. Установените с ревизионен акт задължения за довносяне са определени в размер общо на 90 189.98 лв. (деветдесет хиляди сто осемдесет и девет лева и деветдесет и осем стотинки) и лихвите за просрочил към тях в размер общо на 41 504,95 лв. (четиридесет и един хиляди петстотин и четири лева и деветдесет и пет стотинки). Ревизионният акт е издаден чрез ИС „Контрол“ като електронен документ и подписан с квалифицирани

електронни подписи от М. Д. и С. Ц., като доказателства за датата и начина на подписване и такива за удостоверяване валидността на сертификатите към тази дата, са представени по делото на оптичен носител.

Ревизионният акт е връчен на С. Д. Ч. на 27.03.2023 г. по електронен път, видно от приложената разписка за електронно връчване.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК, жалбоподателя е обжалвал издадения ревизионен акт по административен ред с подадена до директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП жалба, регистрирана с вх. № 94-С-338 на 10.04.2023 г. Директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Национална агенция, не е постановил решение в 60 дневния срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК.

В съдебно производство е назначена, изготвена, приета и не оспорена съдебно – икономическа експертиза от вещото лице С. Д.-К.. В заключението експерта е констатирал при проверка в Търговски регистър, че последния публикуван годишен финансов отчет на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД е за 2018 г. и съгласно Справка за нетекущите дълготрайни активи към 31.12.2018 г., дружеството има дълготрайни активи с отчетната стойност в размер на 6 000.00 лв. (информационно и комуникационно оборудване 4 000.00 лв. и други съоръжения 2 хил. лв.), както и че дружеството не притежава недвижими имоти. А по данни от оборотната ведомост на синтетичните счетоводни сметки към 30.11.2019 г. дружеството притежава дълготрайни материални активи, материали и парични средства, както следва - офис обзавеждане - 12 630.80 лв.; материали -158.76 лв.; каса в лева - 9 179.24 лв.; каса във валута 0.00 и разплащателна сметка в лева - 1.61 лв., като за периода от 2016 г. до 30.11.2019 г. по счетоводни данни нямамо отписани дълготрайни материални активи. На следващо място по отношение на разпоредителни сделки с имуществото на фирмата е посочено, че за периода от 01.01.2016 г. до започване на ревизионното производство са закупени информационно и комуникационно оборудване и други съоръжения, заведени счетоводно по сметка 206 - Офис обзавеждане - към 01.01.2016- 748.33; закупени през периода 01.01.2016-31.12.2016 - 2 110.70; към 31.12.2016 - 2 859.03; закупени през периода 01.01.2017-31.12.2017 - 2 082.50; към 31.12.2017 - 4 941.53; закупени през периода 01.01.2018-31.12.2018 - 1 499.17; към 31.12.2018 - 6 440.70; закупени през периода 01.01.2019-31.12.2019 - 6 190.10, а към 30.11.2019 – 12630.80. На зададен въпрос към експерта дали дружеството е имало неразпределена печалба през ревизираният период вещото лице е посочило, че неразпределена печалба към 31.12.2016 г. е 36 013.72 лв., към 31.12.2017 е 42 417.84 лв., а към 31.12.2018 е 49 787.82 лв. Съдът кредитира заключението на вещото лице по възложената съдебно– икономическа експертиза като обективно извършена, като в същата са изследвани й част от обстоятелства, които не са пряко свързани с предмета на оспорване в настоящото производство, по делото е приложен изготвен доклад до началник сектор „Ревизии“ за възлагане на ревизия на осн. чл. 19 от ДОПК на С. Д. Ч., в който изрично е посочено, че срещу дружеството има образувано изпълнително дело, а в хода на проведеното обезпечително производство е установена несъбираемост на задълженията на дружеството.

По делото са представени и приети като доказателства документите, съдържащи се в административната преписка по издаването и обжалването по административен ред на ревизионния акт; доказателства във връзка с компетентността на органа, възложил ревизията; удостоверения за валидност на електронни подписи на лицата, подписали с квалифициран електронен подпис в съответното длъжностно качество РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР на оптичен носител, на който се съдържат електронните документи и файловете, генерирани при подписването им с квалифициран електронен подпис.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността и обосноваването на оспорения Ревизионен акт, на основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК и чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146 от АПК, във вр. с §2 от ДР на ДОПК, обосновава следните правни изводи:

Оспорването на Ревизионен акт № Р-22221922003131-091-001 от 21.03.2023 г. в , с който е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност за периода от 01.12.2016 г. до 30.11. 2019 г. в размер на 90 189.98 лв. и съответните лихви в размер на 41 504.95 или в общ размер на 131 694.93 лева е направено в законово установения срок по чл. 156, ал. 5 от ДОПК, от легитимирано лице с правен интерес и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо и следва да бъде разгледано по същество. Ревизионният акт е връчен на 27.03.2023 г., като същият е обжалван пред директора на дирекция ОДОП – [населено място] с жалба подадена на 10.04.2023 г., в срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК. До съда е подадена жалба, чрез дирекция ОДОП – [населено място] на 17.07.2023 г. с № 53-04-523, след като органът не се е произнесъл в срока и по реда на чл. 155, ал. 1 от ДОПК. В този смисъл, съдът намира, че е налице мълчаливо потвърждаване на ревизионният акт. Съгласно нормата на чл.156, ал. 4 от ДОПК, непроизнасянето на решаващия орган в срока по чл. 155, ал. 1 се смята за потвърждение на ревизионния акт в обжалваната част.

Разгледана по същество, жалбата е в срок и неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Съдът, не приема изложеното възражение на жалбоподателя, че ревизионният акт е нищожен поради липса на компетентност на служители от различни териториални дирекции от тази на постоянния адрес на ревизираното лице. Настоящата съдебна инстанция приема, че същите ревизиращите органи са служители на единната данъчна администрация и компетентността им е на територията на цялата страна. Съгласно чл. 10, ал. 9 от ЗНАП - при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции, изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния

процесуален кодекс компетентни са, органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. По силата на тази разпоредба произтича компетентност за приходната администрация от друга ТД на НАП да издава актове спрямо лица, които не са в териториалната компетентност на съответната дирекция. В случая, става въпрос за изключение от правилата, заложиени в чл. 7, ал. 1 и чл. 8 ДОПК за обхвата на териториалната компетентност, която е обвързана с постоянния адрес на физическото лице, каквото е ревизираното лице, като необходимостта е във връзка с оперативната самостоятелност на изпълнителния директор. В този смисъл е и становището, застъпено в ТР № 3 от 26.06.2025 г. на ВАС.

В процесния случай Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221922003131-020-001 от 23.06.2022 г., е издадена от М. И. Д. на длъжност началник сектор в отдел „Ревизии“ при ТД на НАП В. Т., като издателят на заповедта за възлагане на ревизия, с оглед на заеманата длъжност, е сред органите компетентни да издават ЗВР и ЗИЗВР, посочени в Заповед № 3-ЦУ-753 от 05.05.2022 г. и Заповед № 3-ЦУ-1153 от 23.06.2022 г. на зам. изпълнителен директора на ТД на НАП – С.. Следователно заповед за възлагане на ревизия № Р-22221922003131-020-001 от 23.06.2022 г., и заповеди за изменение на (ЗВР) № № Р-22221922003131-020-002 от 05.10.2022 г. и № Р-22221922003131-020-003 от 04.11.2022 г. са издадени от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, като съдържанието им отговаря на изискванията по чл. 113 от ДОПК. Също така, следва да бъде отбелязано че в издадената Заповед за възлагане на ревизията е посочено и, че ревизията се извършва за установяване на отговорността на С. Д. Ч. за установяване на отговорността му за задълженията на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД за съответните периоди.

Възложената ревизия на С. Д. Ч. е извършена от определените със ЗВР, органи по приходите – С. Д. Ц. - ръководител на ревизията и Д. С. Н. на длъжност старши инспектор по приходите, които длъжностни лица, с оглед на заеманата от тях длъжност и определянето им за ревизиращи органи по чл. 113, ал. 1, т. 2 от ДОПК със ЗВР, са разполагали с необходимата материална компетентност за провеждането на ревизията и за съставянето на Ревизионен доклад № Р-22221922003131-092-001 от 19.12.2022 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, който е определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция - чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и от ръководителя на ревизията определен със заповедта за възлагане на ревизия - чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК. Оспореният Ревизионен акт № Р-22221922003131-091-001 от 21.03.2023 г. е издаден от М. Д. на длъжност началник на сектор, възложил ревизията и С. Ц. на длъжност главен инспектор по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагане на ревизия, като издателите на ревизионният акт са разполагали с материална компетентност.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

Всички актове в ревизионното производство – Заповеди за възлагане на ревизии,

Ревизионен доклад и Ревизионен акт са издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО/ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г., като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай, Ревизионният акт е създаден като електронен документ по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, по отношение, на който с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно, като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал.6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред - с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя, в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. Това е относимо и за РД, ЗВР и ЗИЗВР. Валидността на КЕП не е оспорена от жалбоподателя в настоящото съдебно производство.

Спазен е срокът по чл. 109 от ДОПК, ревизионно производство е образувано в рамките на 5 - годишния срок.

Ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия, с която органът, възложил ревизията е определил срока за завършването ѝ - до три месеца, считано от връчване на същата. Поради недостатъчност на срока органът, възложил ревизията с нови заповеди за изменение удължил срока на ревизията с още два месеца, като удължаването е извършено в съответствие с нормата на чл. 114, ал. 2 от ДОПК и от органа, възложил ревизията. Ревизионният доклад е издаден, именно в срока предвиден за приключване на ревизията, а РА е издаден след изтичане на срока за представяне на възражение срещу съставения РД.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения-такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство. Осигурено участието на жалбоподателя, като му е дадена възможност за представяне на доказателства и писмени документи. В ревизионния акт са посочени фактическите и правните основания за неговото издаване. Ревизиращият орган е извършил анализ на доказателствата, относими към данъчното облагане на жалбоподателя за спорните периоди, като е изложил подробно съображенията, мотивирали фактическите и правни изводи. Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви предвид цитирания чл. 120, ал. 2 от ДОПК, представляват мотиви и на РА. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика,

обективирана в множество решения на ВАС. В РД са изложени подробни мотиви на ревизиращите органи, обосноваващи изводите им относно установените задължения за данък по Закона за данък върху добавената стойност и определените лихви за забава. В срока по 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено възражение срещу РД.

Предвид изложеното и съобразно разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите, на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, в предвидената от закона форма, съгласно чл. 113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл. 120 от ДОПК. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

По отношение на материалния закон обжалваният РА е постановен при спазване на материалния закон, поради следните съображения:

С оспорения РА № Р-22221922003131-091-001 от 21.03.2023 г., е установена отговорност на С. Д. Ч. за задължения на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД за ДДС, на основание чл. 19 ал. 1 от ДОПК за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. в общ размер на 90 189.98 лева, ведно с лихви за забава в размер на 41 504. 95 лева.

С разпоредбата на чл. 19 от ДОПК е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лицата управляващи, задължени за данъци или осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и т. 2 укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за непогасеното задължение.

Отговорността по чл. 19 от ДОПК е самостоятелна субсидиарна отговорност на трети за дружество лица, която те носят за собствените си действия или бездействия, довели до невъзможност за събиране на публични задължения на дружеството като задължено лице. Поради това, съдебната проверка за законосъобразност на ревизионния акт, с който се установяват задължения на това основание, обхваща не повторна проверка на законосъобразността на вече установените с влязъл в сила ревизионен акт по основание, размер и данъчен период задължения на дружеството, а за наличие на предпоставките за възникване на отговорността на третите лица в различните хипотези на тази разпоредба. Съответно, установяването на тези предпоставки е свързано с конкретни данъчни периоди, които следва да са в обхвата на ревизията.

Нормата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК изисква да са налице кумулативно предпоставките, за да бъде ангажирана отговорността на управляващия: 1) лицето да има качеството на член на орган на управление или управител на задължено лице по чл. 14, т. 1 и т. 2 от ДОПК, към момента за който са установени публичните задължения за последното, 2) да

е налице поведение на това лице, изразяващо се в действие или бездействие, чрез което се укрива факт и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител 3) невъзможност за събиране на публични вземания - данъци и задължителни осигурителни вноски (ЗОВ) и 4) да е налице причинно-следствена връзка между поведението и невъзможността за събиране на задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски.

В настоящия случай е налице установеност на всички елементи на фактическия състав на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, поради следното:

За съда е безспорно, че в ревизирания период жалбоподателят С. Д. Ч. е бил управител на търговското дружество. За него е била подадена декларация като самоосигуряващо се лице, собственик на дружеството с начало на дейност и осигуряване от месец април 2010 г. до месец март 2020 г. От данните в търговския регистър по партидата на дружеството „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е вписано прехвърляне на дружествен дял с прехвърлител С. Д. Ч. с ЕГН [ЕГН] и правоприемник К. М. Х. с ЕГН [ЕГН] на дата 05.08.2020 г. с размер на дяловото участие 2 лв. От събраните в хода на ревизията доказателства органите по приходите са доказали и, че за периода 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. С. Ч. е подписвал фактури, договори, споразумения и др. документи във връзка с дейността на дружеството, осъществявал е контакт с клиенти и доставчици, извършвал плащане по доставките. Жалбоподателят е бил управител и едноличен собственик на капитала на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД през ревизираните периоди от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. поради, което е налице първата предпоставка и съда не приема възражението му, че тъй като при издаването на ревизионния акт, той не е имал качеството на управител, не следва да бъде ангажирана отговорността му. Безспорно е и съществуването на посочените от ревизиращите органи задължения на дружеството към бюджета, установени с Ревизионен акт № Р-22221919008158-091-001 от 28.09.2020 г. Несъмнено главният длъжник е от категорията на тези по чл. 14, т. 1 от ДОПК, тъй като задължението му за данъци е установено надлежно с посочения ревизионен акт, а ревизираното лице е имало качеството управител в периода на възникване на задълженията по ЗДДС.

Вторият елемент от указания фактически състав изисква лицето, в качеството си на управител, да е укрил факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител. Укриването на факти и обстоятелства от правно значение предполага наличието на умисъл с оглед на посочената в нормата причинно-следствена връзка между това деяние и невъзможността да се съберат публични вземания като последица от него. Тази хипотеза има две проявни форми - бездействие (липса на дължимо поведение към приходната администрация за посочване на настъпили факти и обстоятелства) или действие (активно поведение на субекта, с което настъпили факти и обстоятелства се прикриват от компетентната администрация). Въз основа на изложеното органите по приходите следва да докажат, че лицето е укрило факти и обстоятелства, които по закон е било длъжно да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител.

В хода на извършена ревизия на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], приключила с РА № Р-22221919008158-091-001 от 28.09.2020 г. са установени задължения за данък върху

добавената стойност за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. в общ размер на 168 514.55 лв. в това число главница в размер на 131 039.99 лв. и лихви в размер на 37 292.55 лв., тъй като е установено, че отразените в дневник покупки фактури издадени от доставчиците „НЮ ГИФТ“ ЕООД, „ДРАГ БИЛД“ ЕООД, „ЕМ БИ ЕМ 84“ ЕООД, „НЮ СТРОЙ КЪМПАНИ“ ЕООД, „ТЕДАН ТРАНС“ ЕООД, „НЮСТРОЙ ВЙЖЪН“ ЕООД, „ХОЛО СТРОЙ ГРУП“ ЕООД, „ТОВЕР ГРУП“ ЕООД, „СТРОЙ БИЛД КЪМПАНИ“ ЕООД, „ГРЕКО ПРОДУКТС“ ЕООД, „АТЛАНТ СТРОЙ“ ЕООД и „СТУДИО И ДИЗАЙН МД“ ЕООД не отразяват обективната действителност, тъй като не са били налице реално извършени доставки на стоки/услуги като дружество е получило само данъчен документ, но не и стоки/услуги от тези гореизброените дружества. При наличието на документ, без да е налице реално осъществена доставка, то същият документ е с невярно съдържание. Разминаването между декларираното и действителното е укриване. Следва да бъде отбелязано, че от органите по приходите е установено, че жалбоподателя е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупки, в който е отразил неполучени доставки на стоки и услуги с право на пълен данъчен кредит от доставчици за периода 01.12.2016 г. - 30.11.2019 г. Предвид на това, той е потвърдило неистина, и е укрива факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органите по приходите, относно получените и извършени доставки и начислен ДДС, поради което съответно е укрива факти и обстоятелства относно действителния размер на подлежащия за внасяне в бюджета ДДС. Управителят като представител на дружеството е бил длъжен да подаде СД по ЗДДС, в която вярно да отрази извършените и получени облагаеми доставки за съответните периоди. Съдът намира, че ревизиращите органи прецизно са обосנוвали какви факти и обстоятелства е бил длъжен управителят да обяви пред органите по приходите и кои факти е укрива, а именно: невярно декларираните данни в подадени СД по ЗДДС с некоректни данни, установено с влязъл в сила РА.

Управителят, като представител на търговското дружество, съгласно разпоредбата на чл. 141, т. 2 от Търговския закон представлява дружеството, организира и ръководи неговата дейност. Следователно и изхождайки от законовата регламентация, същият е бил длъжен да подаде данни и информация за съответните данъчни периоди относно задълженията за ДДС. Предвид законовите разпоредби С. Ч., в качеството си на управител на дружеството през ревизиращия период, е бил длъжен да подаде коректно съответната информация. Дейността на жалбоподателя като управител несъмнено формира представите му относно сключването и изпълнението на сделките, които ЗДДС квалифицира като облагаеми доставки и финансовите резултати на дружеството за периодите. Информирването на приходната администрация за извършените и получените облагаеми доставки се извършва във формата на справка-декларация по чл. 125 от ЗДДС. Разминаването между декларираното и действителното е укриване, като следва да се установи дали е било умишлено, т.е. дали субектът е бил наясно относно смисъла и значението на действията си, предвиждал е неговите последици и е искал или допускар настъпването на тези последици. Добросъвестното управление на дейността на търговеца предполага целенасочени действия по упражняване на правата му и изпълнение на задълженията. При липсата на легално определение на понятието „добросъвестност“, според правната теория и съдебната практика се приема, че добросъвестен е онзи, който не знае определено обстоятелство. Тежестта на доказване, че лицето е недобросъвестно е възложена на органа по приходите като в Решение на ВКС по гр. дело № 1618/2008 г., съдът е посочил, че знанието следва да се докаже от

ищеца с конкретност и сигурност, а не общо и по предположение като ноторно известен факт. Знанието в случая е относно действителните факти и обстоятелства, свързани с фактурите като не са били налице реално извършени доставки на стоки/услуги. С оглед на изложеното съдът счита, че е налице вторият елемент – действие при подаването на съответните декларации за сключените сделки, респективно дължимият ДДС, в които е налице укриване на факти и обстоятелства.

В допълнение следва да бъде посочено, че ревизираното лице, в качеството си на управител, е имало цялата информация за ръководеното от него дружество, както и че той лично и съзнателно е участвал във вземане на решения, засягащи организацията и отчетността. Той не е упражнил контрол по отношение на водената счетоводна отчетност, определянето и контролирането на разходите на дружеството, уреждането на взаимоотношенията му с фиска. Като управител на „ПРО РЕКЛАМА“ ООД жалбоподателят е бил отговорен за подаването на СД по ЗДДС за съответните данъчни периоди, с приложени дневници за покупки и дневници за продажби, а данните в тях не отговарят на действителността. Това обстоятелство също се установи от констатациите на влезлия в сила РА, чиято доказателствена сила следва да бъде зачетена.

Съдът намира, че с действията си, а именно подаване на СД по ЗДДС, съдържащи некоректни данни за ревизираните периоди е довело до намаляване задълженията за ДДС за тези периоди. Подаване на СД по ЗДДС е едно от основните задължения на всяко данъчнозадължено лице. С. Д. Ч., в качеството си на управител на търговското дружество, е бил задължен да подаде СД по ЗДДС, в които да бъдат отразени действително извършените и получените облагаеми доставки за съответните данъчни периоди. Следователно негова е отговорността за съответствието на декларираното с реално полученото. В качеството си на управител на дружеството, жалбоподателят не може да не е формирал представа относно действителните и фиктивни доставки на дружеството, а от там и по отношение на реалните резултати за съответните данъчни периоди. Предвид факта на включването при определянето им в съответните фактури, неотразяващи реално извършени доставки е налице укриване на действителното положение.

Също така недобросъвестността на управителя следва да бъде отбелязана и в обстоятелството, че жалбоподателят прехвърля дяловете си от дружеството на лице, собственик на множество фирми и престава да бъде управител в хода на започнало ревизионно производство, след като е издадена на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД и връчена ЗВР с № Р-22221919008158-020-001 от 12.12.2019 г., връчена на 06.01.2020 г. и непосредствено преди издаване на ревизионният акт на 28.09.2020 г., а вписването на прехвърлянето на дяловете е от 05.08.2020 г.

Безспорно се установява и наличието на третата и четвъртата предпоставка, а именно наличието на причинно-следствена връзка между укриването на данни от жалбоподателя, в качеството му на управител на юридическото лице, и неудовлетвореното вземане и предвид установената по делото невъзможност на приходната администрация да съберат публичните задължения води до извод за кумулативно наличие на всички елементи от фактическия състав за ангажиране отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 1 от ДОПК. Задълженото лице е с прекратена регистрация по ЗДДС от 14.10.2021

г., спрямо дружеството е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. на 12.03.2021 г., в хода на което е установена несъбираемост на задължения на дружеството. Не се установява да има постъпили плащания за погасяване на задълженията за данъци, с оглед на което същите са правилно категоризирани като „несъбираеми“. В производство като настоящото на установяване подлежи налице ли са установени и несъбрани публични задължения, без да се анализират причините за възникването им, а само за неплащането им с оглед възможното ангажиране на солидарната отговорност на управителя. В тази връзка релевантният въпрос – налице ли са непогасени публични задължения на дружеството е въпрос, установен по категоричен начин и с положителен отговор. За причинно-следствената връзка между укриването на данните и невъзможността да бъдат събрани дължимите вземания за данъци, както е установено в хода на настоящата ревизия, дългът на дружеството е несъбираем като дружеството вече не притежава никакви активи, които да са в състояние да покрият тези публични задължения. Към ревизираните периоди, когато дружеството е било управлявано от жалбоподателя, то е развивало дейност, осъществявало е продажби, получавало е постъпления по сметките и е реализирало приходи, които, ако са били надлежно осчетоводени и своевременно декларирани, биха могли да послужат за погасяване на задълженията на дружеството. Ревизиращите органи са установили, че единствено С. Д. Ч. е имал право да оперира със сумите по сметките на дружествата, а като управляващ и представляващ търговеца той е бил отговорен за законосъобразното осъществяване на дейността, в това число за изпълнението на задълженията във връзка с документиране и отчитане на продажбите. Това е достатъчно за обосноваване на извода за действия на ревизираното лице във вреда на фиска. Доказателства, които да оборят изводите на органите по приходите не бяха представени и в настоящото съдебно производство. С оглед на което правилно органите по приходите са приели, че е налице поведение, изразяващо се в действие, чрез което са укривани факти и обстоятелства, които по закон субектът е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител, както и в следствие на това поведение да не могат да бъдат събрани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, т. е. е налице причинно-следствена връзка между поведението на субекта и невъзможността за събиране на публичните задължения.

По изложените съображения съдът приема, че са били налице основания за ангажиране на отговорността на жалбоподателя на основание чл. 19, ал. 1 от ДОПК за невнесени задължения на дружеството в размер на размер на 90 189.98 лева, ведно с лихви за забава в размер на 41 504.95 лева за данък добавена стойност по ЗДДС за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г., издаденият ревизионен акт е законосъобразен, поради което следва да бъде потвърден.

При този изхода на спора, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. - ДВ, бр. 14 от 2025 г.), в размер на 9 917.80 лева (девет хиляди деветстотин и седемнадесет лева и осемдесет стотинки).

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от Данъчно-

осигурителния процесуален кодекс, Административен съд София-град, I Отделение, 34 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д. Ч. с ЕГН [ЕГН] срещу Ревизионен акт № № Р-22221922003131-091-001 от 21.03.2023г., издаден от М. И. Д. на длъжност началник сектор - възложил ревизията и С. Д. Ц. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, органи по приходите в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – В. Т., мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите, с който ревизионен акт е ангажирана отговорността на жалбоподателя по чл. 19, ал. 1 от ДОПК за задължения на „ПРО РЕКЛАМА“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] за данък върху добавената стойност за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г. в размер на 90 189.98 лева, ведно с лихви за забава в размер на 41504.95 лева.

ОСЪЖДА С. Д. Ч. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 9 917.80 лева (девет хиляди деветстотин и седемнадесет лева и осемдесет стотинки) за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: